

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De recognitione propriæ fragilitatis. Cap. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

TOMI SECUNDI
 PARS ALTERA,
 BREVIORA OPUSCULA
 COMPLECTENS.
 DE
 RECOGNITIONE
 PROPRIÆ FRAGILITATIS.
 CAPITA HVIVS LIBELLI.

De recognitione propria fragilitatis.	Cap. I.
De contemptu vanae gloriae.	II.
De fidelis & veraci amico.	III.
De supportatione fraternae infirmitatis.	IV.
De spirituali inopia, ex subtractione suauitatis interna.	V.
De humili subiectione & propria resignatione.	VI.
De laude Dei in tribulatione.	VII.
De laude Dei ex deuotione.	VIII.
Item oratio ad laudandum feruenter Deum.	IX.

CAPVT I.

De recognitione propria fragilitatis.

Psal. 136.

1. **C**ognoui Domine, quia equitas iudicia tua, & in veritate tua humiliasti me. Hæc verba sunt sancti prophetae, & humilis regis Dauid. Quid ergo tu vilis homo ad hæc dicis, qui terra es & cinis? Quid grande aliquid de te imaginaris, & alta vanitate delectaris. Aut cur te alicui bono homini cõparare audes, cum sis reuera peccator, & totus in peccatis natus, & totus vitis ac concupiscentiis plenus? Verè, si in veritate te discutis & intueris omnibus deteriorem te rectè iudicabis.

Iustificare nemo se querat coram Domino.

2. Dic mihi, qualem meretur confusionem ac pœnã, qui Dominum terræ aut principem regni, contumeliosis verbis & factis indignis offendit? Vel cerè, quantæ vituperationis iaculo ille feriendus esse, qui in conspectu regis & ministrorum eius fecitissimum cadauer tangeret, aut lutum immundum reuolueret?

Nõnne

Nónne statim confusibiliter expellendus esset, aut etiã carceri tradendus ab omnibus iudicaretur? Tu es (pro pudor) stultus ille, qui pessimam hanc rem fecisti. Nam ecce in præsentia diuine maiestatis & sanctorum angelorum eius, peccare non timuisti. Multa etiã illicita phantasmata versasti, quæ citissimè respicere deberes, & plusquam lutum platearum detestari.

3. Insuper permittis cor tuum in omne penè seculum euagari, etiam tempore orationis & in loco sacro, vbi eum maiori reuerentia & sollicitiori attentione iuberis assistere, ac soli Deo & tibi ipsi firmissime vacare. Quomodo ergo digne dicendus es religiosus, tam longe à Deo & à corde tuo abstractus? Nónne propter tua grauiora & multa demerita, velut canis immundus, meruisses à conuentu sanctorum fratrum expelli, ac duris increpationibus castigari? vt fieret vltio de inimicis regis, quem offendisti peccatis quamplurimis, nec adhuc peccare desistis?

4. Sed ò quanta est misericordia Dei super te, ò homo miserissime, quòd etiã post tantas offensiones, patitur te Deus in hac luce viuere; & pro tantis malis, tam multa bona largitur indigno & ingrato? Si quis in faciem tuam spuisset, aut verbis contumeliosis confudisset; quantã indignatione aduersus eum, de illatis iniuriis conciperes? Vel quali eum correptione puniendũ censes? Sed quis tu, & cuius potestatis in comparatione Dei, cuius faciem offendisti? Vere magna misericordia Dei super te, quòd iam consumptus non es, quòd adhuc iudiciũ differt, nec furorem suum in te exagitat; sed clementissimè tuam emendationem expectat, & propter penitentiam vindicare suam iniuriam dissimulat, vt cognoscas, quia suavis & mitis est, & multæ misericordie Deus, in omnibus operibus suis.

5. Quomodo poteris obliuisci omnium misericordiarum Domini, ab initio vitæ tuæ vsque ad hanc horam? Proinde sis gratus & humilis; sis mansuetus ad omnia ferenda cõtraria propter peccata tua delenda & propter iram Domini super te mitigandam. Nisi enim citius ac diligenter vitam tuam emendaueris, & in alterum virum te mutaueris, veniet super te calamitas, quam nescis; & stabunt contra te calum & terra, & omnes creaturæ conclamabunt aduersus iniquitates tuas, quia indigno seruiunt ad necessitates varias, & tu creatori tuo digne nõ seruis. Sed ne diuina iustitia super te repente & furibunde oriatur, & stipulã siccam persequatur, & conterat: dum adhuc tempus miserendi est, & locus veniam inquirendi remanet, loquere cum Propheta in psalmo, & ora humiliter & confidenter dicens: *Fiat misericordia tua, vt consoletur me secundum eloquium tuum seruo tuo.* Psal. 118.